

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (czwarta izba)

z dnia 11 września 2018 r.*

Dumping – Przywóz płytek ceramicznych pochodzących z Chin – Artykuł 11 ust. 3 i 5 oraz art. 17 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 [obecnie art. 11 ust. 3 i 5 oraz art. 17 rozporządzenia (UE) 2016/1036] – Odmowa przeprowadzenia częściowego przeglądu okresowego, ograniczonego do dumpingu, ostatecznego cła antidumpingowego ustanowionego rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 917/2011 – Trwała zmiana okoliczności – Kontrola wyrwykowa – Badanie indywidualne – Brak współpracy w dochodzeniu, które doprowadziło do przyjęcia ostatecznych środków

W sprawie T-654/16

Foshan Lihua Ceramic Co. Ltd, z siedzibą w Foshan City (Chiny), reprezentowana przez adwokatów B. Spinoit i D. Philippe'a,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez M. Françę, T. Maxiana Ruschego, N. Kuplewatzky'ego i A. Demeneix, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot wniosek na podstawie art. 263 TFUE o stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji C(2016) 4259 z dnia 11 lipca 2016 r. w sprawie oddalenia wniosku o dokonanie częściowego przeglądu okresowego ograniczonego do aspektów dumpingu odnośnie do ostatecznych środków antidumpingowych mających zastosowanie do przywozu płytek ceramicznych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej na podstawie rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 917/2011 z dnia 12 września 2011 r.,

SĄD (czwarta izba),

w składzie: H. Kanninen, prezes, J. Schwarcz (sprawozdawca) i C. Iliopoulos, sędziowie,

sekretarz: C. Heeren, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 28 listopada 2017 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: angielski.

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

- 1 Skarżąca, Foshan Lihua Ceramic Co. Ltd, z siedzibą w Foshan (Chiny), jest producentem płytek ceramicznych..
- 2 W dniu 12 września 2011 r. Rada Unii Europejskiej przyjęła rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 917/2011 nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz płytek ceramicznych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2011, L 238, s. 1, zwane dalej „rozporządzeniem ostatecznym”). Stawki cła antydumpingowego zostały oparte na marginesach dumpingu ustalonych w toku dochodzenia, ponieważ były one niższe niż marginesy szkody.
- 3 Podczas dochodzenia, które doprowadziło do ustanowienia tych ostatecznych środków, Komisja Europejska zastosowała kontrolę wyrwykową, zgodnie z art. 17 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009, L 343, s. 51), ostatnio zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 37/2014 z dnia 15 stycznia 2014 r. (Dz.U. 2014, L 18, s. 1) (zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”) [zastąpionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 21)]. Na objętych próbą producentów eksportujących, którzy skorzystali z indywidualnego traktowania zgodnie z art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 9 ust. 5 rozporządzenia 2016/1036), nałożono indywidualne stawki cła antydumpingowego. Na producentów eksportujących, którzy współpracowali w dochodzeniu, ale nie zostali objęci próbą, a także na producenta eksportującego, który został objęty próbą, ale nie korzystał z indywidualnego traktowania, nałożono stawki cła antydumpingowego obliczone na podstawie art. 9 ust. 6 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 9 ust. 6 rozporządzenia 2016/1036), jako średnią ważoną marginesów dumpingu ustaloną dla objętych próbą producentów eksportujących, czyli 30,6%. Wnioski o przeprowadzenie badania indywidualnego na podstawie art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 17 ust. 3 rozporządzenia 2016/1036) zostały złożone przez ośmiu współpracujących producentów eksportujących. Decyzję o przeprowadzeniu badania indywidualnego podjęto w odniesieniu do tylko jednego z tych producentów eksportujących, ponieważ nie było ono nadmiernie uciążliwe. Z tych ośmiu producentów wnoszących o badanie indywidualne powyższy producent eksportujący odpowiadał za zdecydowanie największą wielkość wywozu. Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń okazało się, że ten producent eksportujący nie dostarczył niektórych niezbędnych informacji, a zatem ustalenia dotyczące tego producenta eksportującego zostały dokonane w oparciu o fakty dostępne na mocy art. 18 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 18 rozporządzenia 2016/1036). Na rzeczonoego producenta eksportującego, a także na producentów eksportujących, którzy nie współpracowali w dochodzeniu, nałożono stawki cła antydumpingowego ustalone przy użyciu najwyższego marginesu dumpingu ustalonego dla rodzaju produktu w odniesieniu do współpracującego producenta eksportującego, czyli 69,7%.
- 4 Skarżąca nie uczestniczyła w postępowaniu administracyjnym, które doprowadziło do przyjęcia rozporządzenia ostatecznego, a zatem jej nazwa nie znajduje się w załączniku I do rozporządzenia ostatecznego. Jej przywozy produktu objętego postępowaniem podlegają zatem stawce 69,7%.
- 5 Pismem z dnia 7 września 2013 r. skarżąca wniosła do Komisji o przeprowadzenie częściowego przeglądu okresowego, ograniczonego do dumpingu, na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 11 ust. 3 rozporządzenia 2016/1036). Wniosek ten był motywowany, po pierwsze, wprowadzeniem przez skarżącą nowego systemu dystrybucji poprzez przedsiębiorstwo powiązane, a po drugie, wprowadzeniem nowego rodzaju produktu, który nie istniał w okresie między

1 kwietnia 2009 r. a 31 marca 2010 r. (zwanym dalej „okresem objętym dochodzeniem”). We wniosku o przegląd skarżąca wskazała, że nie uczestniczyła w pierwotnym dochodzeniu, ponieważ nie знаła ostatecznego przeznaczenia swoich produktów, które w okresie objętym dochodzeniem sprzedawała jedynie chińskiej spółce handlowej. Ponieważ twierdziła, że nie eksportowała produktu objętego postępowaniem do Unii Europejskiej w okresie objętym dochodzeniem, służby Komisji zwróciły uwagę skarżącej na fakt, że jeśli twierdzenie to jest prawidłowe, właściwym środkiem prawnym do skorzystania ze stawki celnej 30,6% był wniosek o przyznanie statusu nowego producenta eksportującego, zgodnie z art. 3 rozporządzenia ostatecznego. Przepis ten stanowi, co następuje:

„W przypadku gdy którykolwiek producent [chiński] dostarczy Komisji wystarczające dowody, że nie eksportował towarów określonych w art. 1 ust. 1 pochodzących z [Chin] w okresie objętym dochodzeniem (od dnia 1 kwietnia 2009 r. do dnia 31 marca 2010 r.), że nie jest powiązany z żadnym eksporterem lub producentem podlegającym środkom nałożonym niniejszym rozporządzeniem oraz że faktycznie dokonał wywozu towarów objętych postępowaniem lub stał się stroną nieodwołalnego zobowiązania umownego do wywozu znacznej ilości do Unii po okresie objętym dochodzeniem, Rada może, działając na zasadzie zwykłej większości na wniosek przedstawiony przez Komisję, po konsultacji z komitetem doradczym, zmienić art. 1 ust. 2 w celu przyznania temu producentowi cła stosowanego dla współpracujących producentów nieuwzględnionych w próbie, tj. 30,6%”.

- 6 W wyniku wymiany korespondencji z Komisją pismem z dnia 10 lutego 2015 r. skarżąca złożyła wniosek o zawieszenie rozpatrzenia jej wniosku o przegląd okresowy na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, aby nie opóźnić jej wniosku o przyznanie statusu nowego producenta eksportującego złożonego w trakcie tej wymiany.
- 7 W dniu 28 stycznia 2016 r. skarżąca wniosła do Komisji o ponowne podjęcie rozpatrywania jej wniosku o przegląd okresowy. W dniu 13 kwietnia 2016 r. Komisja przekazała skarżącej ogólny dokument informacyjny, którego przedmiotem było przedstawienie istotnych okoliczności faktycznych i argumentów, na podstawie których Komisja zamierzała oddalić ów wniosek. Decyzją z dnia 15 kwietnia 2016 r. Komisja oddaliła wniosek o przyznanie statusu nowego producenta eksportującego. Uznała ona w szczególności, że dochodzenie nie mogło wykazać, iż skarżąca nie eksportowała do Unii produktu objętego postępowaniem pochodzącego z Chin w okresie objętym dochodzeniem oraz że nie była związana z eksporterem lub producentem, którzy podlegali środkom ustanowionym przez rozporządzenie ostateczne. Decyzja ta została zaskarżona przez skarżącą w sprawie Foshan Lihua Ceramic/Komisja (T-310/16). W dniu 22 kwietnia 2016 r. skarżąca udzieliła odpowiedzi na ogólny dokument informacyjny. Stwierdziła ona w szczególności, że ocena Komisji była błędna co do prawa, ponieważ Komisja odmówiła wszczęcia dochodzenia w ramach przeglądu tymczasowego na tej podstawie, że skarżąca nie była objęta próbą.
- 8 Decyzją z dnia 11 lipca 2016 r. Komisja oddaliła wniosek skarżącej o wszczęcie przeglądu okresowego skarżącej (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”). W motywie 8 tej decyzji Komisja wskazała:

„Jak wyjaśniono w pkt 8 ogólnego dokumentu informacyjnego, Komisja zastosowała kontrolę wyrwykową w pierwotnym dochodzeniu. Z tego względu zbadała ona sytuację ograniczonej liczby producentów eksportujących, którzy zostali wybrani do próby, którą nie została objęta skarżąca. Ponieważ obowiązujące środki zostały oparte na badaniu spółek objętych próbą, twierdzenie oparte na zmianie okoliczności w rozumieniu art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego powinno odnosić się do tychże spółek objętych próbą lub do zmian dotyczących wszystkich producentów eksportujących w tym kraju. Ponieważ zmiana okoliczności powołana przez skarżącą dotyczy wyłącznie jej sytuacji, a nie sytuacji spółek objętych próbą lub sytuacji wszystkich producentów eksportujących w [Chinach], zmiana ta jest pozbawiona znaczenia w ramach wniosku na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. Pierwotne dochodzenie nie ustaliło bowiem indywidualnego marginesu dumpingu dla skarżącej, jako że skarżąca nie złożyła wniosku o traktowanie indywidualne. Skarżąca nie może powoływać się na art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego w celu uzyskania obecnie indywidualnego marginesu dumpingu. W przeciwnym wypadku możliwość kontroli wyrwykowej

byłaby pozbawiona skuteczności (effet utile). Jeżeli indywidualny margines dumpingu skarżącej jest niższy od środka, jakiemu podlegają jej wywozy na podstawie próby, to jej importerzy mogą wystąpić o zwrot na podstawie art. 11 ust. 8 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 11 ust. 8 rozporządzenia 2016/1036). Z tych względów wniosek skarżącej [...] zostaje oddalony”.

Przebieg postępowania i żądania stron

- 9 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 13 września 2016 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.
- 10 W dniu 7 grudnia 2016 r., w odpowiedzi na skargę dotyczącej sprawy Foshan Lihua Ceramic/Komisja (T-310/16), skarżąca wniosła o połączenie tamtej sprawy z niniejszą. W dniu 16 grudnia 2016 r. Komisja sprzeciwiła się temu połączeniu. Postanowieniem z dnia 23 stycznia 2017 r. prezes czwartej izby Sądu postanowił, że sprawy te nie zostaną połączone.
- 11 Skarżąca wnosi do Sądu o:
 - stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.
- 12 Komisja wnosi do Sądu o:
 - oddalenie skargi;
 - obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

- 13 Skarżąca powołuje jedyny zarzut dotyczący naruszenia art. 11 ust. 3 i 5 oraz art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego (art. 11 ust. 5, obecnie art. 11 ust. 5 rozporządzenia 2016/1036) w związku z art. 6.10.2 porozumienia w sprawie stosowania art. VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu z 1994 r. (GATT) (Dz.U. 1994, L 336, s. 103, zwanego dalej „porozumieniem antydumpingowym”), zawartego w załączniku 1A do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu (WTO) (Dz.U. 1994, L 336, s. 3). Na poparcie tego zarzutu skarżąca podnosi w istocie siedem argumentów.
- 14 W pierwszej kolejności skarżąca zasadniczo uważa, że z art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego nie wynika, iż wniosek o przeprowadzenie przeglądu okresowego producenta eksportującego nieobjętego próbą powinien być oparty na dowodzie zmiany okoliczności dotyczącej wszystkich producentów eksportujących. Wykazanie takiej zmiany okoliczności byłoby zresztą prawie zawsze niemożliwe.
- 15 W drugiej kolejności skarżąca uważa, że stała się przedmiotem dyskryminacji, ponieważ objęci próbą producenci eksportujący nie byli zobowiązani do przedstawienia takiego dowodu. W tym względzie skarżąca kwestionuje, że producenci eksportujący objęci próbą i nieobjęci próbą znajdują się w sytuacji odmiennej. Rozróżnienie między tymi dwiema grupami producentów eksportujących nie wynika z żadnej różnicy „co do specyfiki, szczególnej cechy lub charakteru” między nimi, lecz wynika wyłącznie z zastosowania szerokiego zakresu uznania, jakim dysponuje Komisja przy ustalaniu kryteriów kontroli wyrywkowej.
- 16 W trzeciej kolejności z pkt 189 wyroku z dnia 9 czerwca 2016 r., Growth Energy i Renewable Fuels Association/Rada (T-276/13, EU:T:2016:340), wynika, że badanie indywidualne producenta eksportującego powinno zostać przyznane, z wyjątkiem wypadków, gdy liczba eksporterów lub

producentów jest tak duża, że indywidualne badania byłyby nadmiernie uciążliwe i uniemożliwiałyby zakończenie dochodzenia w odpowiednim czasie. Mimo iż Komisja nie przyznała skarżącej badania indywidualnego, to jednak nie twierdziła, że wniosek skarżącej o przegląd z września 2013 r. uniemożliwił zakończenie dochodzenia w odpowiednim czasie. Tym samym Komisja naruszyła art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, a także art. 6.10.2 porozumienia antydumpingowego. Ponadto, wbrew temu, co twierdzi Komisja, rozporządzenie podstawowe nie przewiduje żadnego ograniczenia w czasie żądania badania indywidualnego.

- 17 W czwartej kolejności z art. 11 ust. 5 rozporządzenia podstawowego wynika, że art. 17 ust. 3 tegoż rozporządzenia ma zastosowanie także do procedur przeglądu okresowego. W konsekwencji argumentacja uzasadniająca odmowę wszczęcia dochodzenia w ramach przeglądu na podstawie skuteczności (effet utile) kontroli wyrывkowej jest błędna.
- 18 W piątej kolejności grupa specjalna utworzona w ramach WTO w swoim sprawozdaniu zatytułowanym „Stany Zjednoczone – środki antydumpingowe dotyczące niektórych krewetek z Wietnamu”, przyjętym w dniu 11 lipca 2011 r. (WT/DS404/R, pkt 7.181), w przedmiocie przeglądu okresowego postanowiła, że stosowanie art. 6.10.2 zdanie pierwsze porozumienia antydumpingowego zostanie uruchomione tylko wtedy, gdy eksporterzy lub producenci nieobjęci próbą udzielą odpowiedzi zwanych dobrowolnymi. Wniosek o przegląd okresowy skarżącej należy uważać za dobrowolną odpowiedź w rozumieniu tego przepisu.
- 19 W szóstej kolejności skarżąca w ramach repliki podnosi, że w następstwie jej wniosku i wykazania indywidualnej i szczególnej zmiany okoliczności Komisja powinna była potraktować ją przynajmniej jako obecnie współpracującego eksportera i zastosować do niej, zgodnie z art. 9 ust. 6 rozporządzenia podstawowego, stawkę cła antydumpingowego obliczoną jako średnią ważoną marginesu dumpingu objętych próbą producentów eksportujących.
- 20 W siódmej kolejności skarżąca powołała już swoje argumenty oparte na art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego w odpowiedzi na ogólny dokument informacyjny, ale Komisja nie odniosła się do nich w zaskarżonej decyzji, a zatem naruszyła prawo do rzetelnego procesu skarżącej i jej prawo do obrony. Ponadto, odmawiając jej statusu nowego eksportera oraz przeglądu okresowego, Komisja uniemożliwiła skarżącej zastosowanie do niej obowiązujących zasad we właściwy sposób.
- 21 Komisja kwestionuje argumenty skarżącej.
- 22 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 11 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego potrzeba utrzymywania środków może również zostać zbadana między innymi na wniosek eksportera, importera lub producentów Unii, który to wniosek zawiera wystarczające dowody uzasadniające potrzebę przeprowadzenia przeglądu okresowego. W niniejszej sprawie wniosek został złożony przez skarżącą jako producenta eksportującego. Ponadto bezsporne jest, iż wniosek ten dotyczył jedynie dumpingu.
- 23 Z art. 11 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia podstawowego wynika, że zasadniczo, jeżeli wniosek został złożony przez eksportera i dotyczy jedynie dumpingu, potrzeba przeglądu okresowego wymaga, aby wspomniany wniosek zawierał wystarczające dowody, że dalsze utrzymanie środków nie jest już konieczne do przeciwdziałania dumpingowi.
- 24 Z utrwalonego orzecznictwa wynika, że w odniesieniu do wniosku o przegląd dotyczącego jedynie dumpingu Rada może na mocy rzeczonych przepisów stwierdzić wystąpienie istotnych zmian okoliczności związanych z dumpingiem i ma prawo, po potwierdzeniu trwałego charakteru tych zmian, do przyjęcia wniosku, że należało dokonać zmiany spornego cła antydumpingowego (zob. wyrok z dnia 28 kwietnia 2015 r., CHEMK i KF/Rada, T-169/12, EU:T:2015:231, pkt 37 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 25 Z brzmienia art. 11 ust. 3 akapity drugi i trzeci rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 11 ust. 3 akapity drugi i trzeci rozporządzenia 2016/1036) wynika, że celem przeglądu okresowego jest ustalenie konieczności utrzymania środków antydumpingowych i że w tym zakresie, jeżeli wniosek eksportera o przegląd dotyczy jedynie dumpingu, instytucje muszą ocenić najpierw konieczność utrzymania istniejącego środka i w tym celu stwierdzić istnienie nie tylko istotnej, lecz również trwałej zmiany okoliczności dotyczącej dumpingu (wyrok z dnia 28 kwietnia 2015 r., CHEMK i KF/Rada, T-169/12, EU:T:2015:231, pkt 43).
- 26 W ramach stosowania art. 14 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2176/84 z dnia 23 lipca 1984 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych oraz produktów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. 1984, L 201, s. 1), zgodnie z którym przegląd zostałby przeprowadzony na wniosek zainteresowanej strony, w szczególności pod warunkiem, że dostarczy ona dowody zmiany okoliczności wystarczające dla usprawiedliwienia potrzeby takiego przeglądu, Trybunał wyjaśnił, że procedura przeglądu jest stosowana w przypadku zmiany danych, które pozwoliły na ustalenie wartości przyjętych w rozporządzeniu ustanawiającym cła antydumpingowe (wyrok z dnia 24 lutego 1987 r., Continentale Produkten Gesellschaft Erhardt-Renken/Komisja, 312/84, EU:C:1987:94, pkt 11). W nawiązaniu do tego orzecznictwa Sąd orzekł, w ramach stosowania art. 11 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 11, t. 10, s. 45) (obecnie art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego), że procedura przeglądu miała na celu dostosowanie nałożonych ceł do zmiany okoliczności, które leżały u ich podstaw, a więc zakładała zmianę tych okoliczności (wyrok z dnia 29 czerwca 2000 r., Medici Grimm/Rada, T-7/99, EU:T:2000:175, pkt 82).
- 27 Wynika z tego, że wniosek o przegląd okresowy przewidziany w art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, ograniczony do dumpingu i złożony przez producenta eksportującego, powinien przedstawiać wnioski dowodowe, że okoliczności leżące u podstaw ustalania marginesu dumpingu użyte w celu ustalenia cła antydumpingowego stosowanego do producenta eksportującego, który złożył ten wniosek, uległy istotnej i trwałej zmianie.
- 28 W niniejszym przypadku, ponieważ skarżąca nie uczestniczyła w dochodzeniu, które doprowadziło do przyjęcia rozporządzenia ostatecznego, jest ona uważana, zarówno na podstawie art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2016/1036), jak i na podstawie pkt 6 zawiadomienia o wszczęciu tego wstępnego postępowania (Dz.U. 2010, C 160, s. 20), za niewspółpracującą w dochodzeniu. Wnioski dotyczące producentów eksportujących, którzy nie współpracowali, zostały oparte, zgodnie z tymi przepisami, na dostępnych danych, z tym skutkiem, że mogły one być mniej korzystne, niż gdyby producenci współpracowali.
- 29 Konkretnie, z motywów 66 i 77 rozporządzenia Komisji (UE) nr 258/2011 z dnia 16 marca 2011 r. nakładającego tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz płytek ceramicznych pochodzących z [Chin] (Dz.U. 2011, L 70, s. 5) oraz z motywów 92 i 93 rozporządzenia ostatecznego wynika, że na producentów eksportujących, którzy nie współpracowali w dochodzeniu, tak jak skarżąca, nałożono stawki cła antydumpingowego ustalone przy użyciu najwyższego marginesu dumpingu ustalonego dla rodzaju produktu w odniesieniu do współpracującego producenta eksportującego, czyli 69,7%.
- 30 Wynika z tego, że każdy producent eksportujący należący do tej kategorii powinien wykazać, że okoliczności leżące u podstaw tego ostatecznego ustalenia zmieniły się istotnie i trwale. Ponieważ ustalenie to opiera się na danych dotyczących kontroli wyrwykowej, skarżąca może zwolnić się od spoczywającego na niej w tym zakresie ciężaru dowodu, jak słusznie wskazuje Komisja, wykazując również albo że okoliczności leżące u podstaw ustalenia stawek marginesu dumpingu użytego do ustalenia stawek cła antydumpingowego mających zastosowanie do spółek objętych próbą uległy istotnej i trwałej zmianie, albo że takie zmiany miały wpływ na wszystkich producentów eksportujących z kraju wywozu.

- 31 Ponieważ skarżąca w swoim wniosku dotyczącym przeglądu okresowego ograniczonego do dumpingu podniosła tylko wprowadzenie nowego systemu dystrybucji poprzez przedsiębiorstwo powiązane i wprowadzenie nowego rodzaju produktu, który nie istniał w okresie objętym dochodzeniem, przedstawiła ona jedynie informacje na temat swojej sytuacji, co przyznaje zresztą jednoznacznie.
- 32 Wynika z tego, że Komisja mogła słusznie dojść do wniosku, iż skarżąca nie przedstawiła niezbędnych okoliczności uzasadniających wszczęcie częściowego przeglądu okresowego, ograniczonego do dumpingu, i w konsekwencji mogła oddalić wniosek skarżącej.
- 33 Stwierdzenia tego nie podważają różne argumenty skarżącej.
- 34 W pierwszej kolejności, w odniesieniu do argumentu dotyczącego zarzucanej dyskryminacji skarżącej względem przedsiębiorstw objętych próbą, po pierwsze, należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem poszanowanie zasad równego traktowania i niedyskryminacji wymaga, by porównywalne sytuacje nie były traktowane w odmienny sposób oraz by odmiennie sytuacje nie były traktowane w taki sam sposób, chyba że jest to obiektywnie uzasadnione (zob. wyrok z dnia 13 grudnia 2007 r., Asda Stores, C-372/06, EU:C:2007:787, pkt 62 i przytoczone tam orzecznictwo). Tymczasem skarżąca, która nie współpracowała w pierwotnym dochodzeniu, w świetle ustaleń dotyczących marginesu dumpingu w żaden sposób nie jest w takiej samej sytuacji jak producenci eksportujący, którzy w nim uczestniczyli. W art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego prawodawca przewidział bowiem, że stawka cła antydumpingowego została ustalona dla producentów eksportujących, którzy nie współpracowali na podstawie dostępnych danych, z tym skutkiem, że mogła ona być mniej korzystna, niż gdyby współpracowali. Sposób ustalania tej stawki w pierwotnym postępowaniu, logicznie rzecz biorąc, wpływa na warunki, na jakich taki producent eksportujący może złożyć wniosek o częściowy przegląd okresowy ograniczony do dumpingu, jak zostało to wyjaśnione w pkt 22–32 powyżej.
- 35 Po drugie, skarżąca nie może wykazać istnienia dyskryminacji w odniesieniu do niej poprzez domniemaną dyskryminację współpracujących producentów eksportujących, którzy nie zostali objęci próbą, w stosunku do tych, którzy zostali nią objęci. Jako że skarżąca nie uczestniczyła w pierwotnym dochodzeniu, nie złożyła wniosku o objęcie jej próbą. Ponieważ jej argument nie dotyczył jej własnej sytuacji, ewentualna zasadność tego argumentu nie może prowadzić do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji w odniesieniu do skarżącej. Nie ma ona zatem żadnego interesu w jego podnoszeniu (zob. podobnie wyrok z dnia 28 lutego 2017 r., JingAo Solar i in./Rada, T-157/14, niepublikowany, EU:T:2017:127, pkt 64–72).
- 36 W drugiej kolejności, w odniesieniu do argumentów dotyczących naruszenia art. 11 ust. 5 i art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego (zob. pkt 16 i 17 powyżej), po pierwsze, należy przypomnieć, że przy dokonywaniu wykładni przepisu prawa Unii należy uwzględniać nie tylko jego brzmienie, lecz także jego kontekst oraz cele regulacji, której część przepis ten stanowi (zob. wyrok z dnia 18 września 2014 r., Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, pkt 42 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 37 Po drugie, z art. 11 ust. 5 rozporządzenia podstawowego wynika, że „[o]dpowiednie przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące procedur i przebiegu postępowania, z wyjątkiem przepisów określających terminy, stosuje się do wszystkich przeglądów prowadzonych na podstawie ust. 2, 3 i 4”. Zatem art. 11 ust. 5 rozporządzenia podstawowego nie rozszerza na procedury przeglądu wszystkich przepisów dotyczących procedur i przebiegu dochodzeń mających zastosowanie w dochodzeniu pierwotnym. Artykuł 11 ust. 5 rozporządzenia podstawowego uzależnia stosowanie tych przepisów do procedur przeglądu od ich właściwego charakteru.
- 38 Po trzecie, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem postępowanie przeglądowe zasadniczo różni się od dochodzenia pierwotnego, które jest uregulowane w innych przepisach rozporządzenia podstawowego. Obiektywna różnica istniejąca pomiędzy tymi dwoma postępowaniami polega na tym, że względem podlegającego przeglądowi przywozu już wcześniej nałożono ostateczne środki antydumpingowe

i przedłożono w zasadzie dowody wystarczające do ustalenia, że usunięcie tych środków prawdopodobnie doprowadzi do kontynuacji lub powrotu dumpingu i szkody. Natomiast jeśli przywóz podlega pierwotnemu dochodzeniu, celem jest właśnie ustalenie występowania, stopnia i skutków domniemanego dumpingu [wyrok z dnia 27 stycznia 2005 r., Europe Chemi-Con (Deutschland)/Rada, C-422/02 P, EU:C:2005:56, pkt 48–50; zobacz także wyrok z dnia 28 kwietnia 2015 r., CHEMK i KF/Rada, T-169/12, EU:T:2015:231, pkt 59, 60 i przytoczone tam orzecznictwo].

- 39 W tych okolicznościach Trybunał stwierdził już, że w świetle ogólnej systematyki i celów rozporządzenia podstawowego niektóre z przepisów regulujących pierwotne dochodzenie nie mają zastosowania do postępowania przeglądownego (zob. wyrok z dnia 28 kwietnia 2015 r., CHEMK i KF/Rada, T-169/12, EU:T:2015:231, pkt 59 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 40 W niniejszym przypadku wystarczy stwierdzić, że stosowanie art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, który przewiduje indywidualne badanie także w ramach oceny wniosku o przegląd okresowy złożonego przez producenta eksportującego, który nie współpracował w pierwotnym dochodzeniu, stałoby w sprzeczności z celem procedury przeglądu okresowego, takim jak przedstawiony w pkt 22–27 powyżej. Takie podejście nie pozwoliłoby bowiem na ocenę, czy okoliczności leżące u podstaw ustalenia marginesu dumpingu użyte w celu ustalenia cła antidumpingowego mającego zastosowanie do tego producenta eksportującego zmieniły się w sposób istotny i trwały. Dane wynikające z analizy informacji, które dotyczą objętych próbą producentów eksportujących, są zatem porównywane z danymi samego rozpatrywanego producenta eksportującego.
- 41 Zatem w ramach badania konieczności wszczęcia dochodzenia w ramach przeglądu okresowego na podstawie dwóch domniemych zmian okoliczności powołanych przez skarżącą zastosowanie badania indywidualnego nie jest istotne. Gdyby było inaczej, skarżąca mogłaby obejść obowiązki w zakresie ciężaru dowodu, które z uwagi na jej status przedsiębiorstwa, które nie współpracowało w pierwotnym dochodzeniu, spoczywają na niej w ramach stosowania art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.
- 42 Wynika z tego, że ogólna systematyka i cele systemu ustanowionego przez rozporządzenie podstawowe sprzeciwiają się temu, aby skarżąca oparła się na art. 11 ust. 5 i art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, aby żądać indywidualnej stawki cła antidumpingowego po zakończeniu procedury wszczętej przez nią na podstawie art. 11 ust. 3 tego samego rozporządzenia. Powołanie przez skarżącą art. 6.10.2 porozumienia antidumpingowego na poparcie jej argumentów również nie może zostać uwzględnione, bowiem ten ostatni przepis – z wyjątkiem zdania drugiego, zgodnie z którym „[n]ie będzie się zniechęcać do udzielania dobrowolnych odpowiedzi” – został wdrożony przez art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, przy czym skarżąca nie twierdzi, że transpozycja ta jest nieprawidłowa.
- 43 Wnioski te potwierdza przede wszystkim brzmienie i struktura art. 17 rozporządzenia podstawowego, a w szczególności jego ust. 3, zgodnie z którym przewidziane przez ten przepis badanie indywidualne ma zastosowanie tylko w ramach badań, w których Komisja zastosowała kontrolę wyrwykową. Przewiduje on bowiem, że „[w] przypadkach ograniczenia zakresu badania zgodnie z niniejszym artykułem oblicza się jednak indywidualne marginesy dumpingu”. Otóż badanie wniosku o przegląd okresowy jest odrębne od badania prowadzącego do ustanowienia ostatecznych środków antidumpingowych (zob. pkt 38 powyżej) i nie stanowi jego kontynuacji, wbrew temu, co na rozprawie twierdziła skarżąca. Odrębny charakter tych dwóch badań potwierdza jeszcze ich wymowa wynikająca z rozporządzenia podstawowego. Po pierwsze bowiem, zgodnie z art. 11 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego producent eksportujący może żądać przeglądu okresowego dopiero po upływie roku w wyniku wprowadzenia środków ostatecznych, po drugie, okres objęty dochodzeniem dla przeglądu okresowego następuje po okresie pierwotnego dochodzenia (wyroki: z dnia 28 stycznia 2016 r., CM Eurologistik i GLS, C-283/14 i C-284/14, EU:C:2016:57, pkt 72; z dnia 13 września 2013 r., Cixi Jiangnan Chemical Fiber i in./Rada, T-537/08, niepublikowany, EU:T:2013:428, pkt 71; opinia rzecznika generalnego N. Jääskinena w sprawach połączonych CM

Eurologistik i GLS, C-283/14 i C-284/14, EU:C:2015:628, pkt 29), a po trzecie, dochodzenie w ramach przeglądu okresowego może być ograniczone w szczególności do dumpingu lub szkody, podczas gdy w pierwotnym dochodzeniu powinno być pełne.

- 44 W niniejszym przypadku, w ramach rozpatrywania wniosku o przegląd okresowy skarżącej, Komisja nie przeprowadziła kontroli wrywkowej zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 17 ust. 1 rozporządzenia 2016/1036). Rozpatrzyła ona ten wniosek bezpośrednio, na podstawie zawartych w nim informacji. Artykuł 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego nie znajdował więc zastosowania w tej procedurze.
- 45 Następnie, skarżąca, wbrew temu, co sama podnosi, nie może wnioskować o badanie indywidualne na podstawie art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego w jakimkolwiek momencie, aby skłonić Komisję do weryfikacji stawki cła antydumpingowego, która ma zastosowanie do jej przywozów. Stawki cła antydumpingowego mogą zostać zmienione tylko na podstawie art. 11 i 12 rozporządzenia podstawowego (art. 12 to obecnie art. 12 rozporządzenia 2016/1036). Wniosek skarżącej został złożony na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego i w pkt 41 i 42 powyżej stwierdzono już, że stosowanie art. 17 ust. 3 tegoż rozporządzenia w niniejszym przypadku nie miało znaczenia w tym kontekście.
- 46 Wreszcie, w wypadku zastosowania kontroli wrywkowej w pierwotnym dochodzeniu z art. 11 ust. 4 akapit czwarty rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 11 ust. 4 akapit czwarty rozporządzenia 2016/1036) wynika, że nowy producent eksportujący nie może wnioskować o przegląd na podstawie poprzednich akapitów tego ustępu. Należy zatem unikać stawiania takich producentów eksportujących w sytuacji korzystniejszej niż sytuacja producentów eksportujących, którzy współpracowali w pierwotnym dochodzeniu, ale nie zostali objęci próbą, a na których w konsekwencji nałożono stawkę cła antydumpingowego obliczoną według art. 9 ust. 6 rozporządzenia podstawowego. Nie ma powodu, aby wierzyć, że prawodawca Unii zamierzał zezwolić na nałożenie na producenta eksportującego, który nie współpracował w pierwotnym dochodzeniu, po zakończeniu procedury przeglądu, indywidualnej stawki cła antydumpingowego, jeśli wykluczył ją dla nowych producentów eksportujących.
- 47 W trzeciej kolejności dopiero w ramach repliki skarżąca podniosła argument, zgodnie z którym Komisja mogła przynajmniej potraktować ją obecnie jako współpracującego producenta eksportującego i z tego względu przyznać jej możliwość skorzystania ze stawki cła antydumpingowego, zgodnie z art. 9 ust. 6 rozporządzenia podstawowego stosowanej do współpracujących producentów eksportujących. Zapytana o to na rozprawie skarżąca przyznała, że chodzi o nowy zarzut, oparty na naruszeniu tego ostatniego przepisu, ale nie przedstawiła jakiegokolwiek argumentu, zgodnie z którym ów zarzut opiera się na okolicznościach prawnych lub faktycznych, które ujawniły się podczas postępowania lub które należy rozumieć jako rozszerzenie zarzutu podniesionego w skardze. Zarzut ów jest zatem niedopuszczalny na podstawie art. 84 regulaminu postępowania przed Sądem.
- 48 W czwartej kolejności, co do zarzutów opartych na wykładni art. 6.10.2 porozumienia antydumpingowego, w sprawozdaniu grupy specjalnej w ramach WTO zatytułowanym „Stany Zjednoczone – środki antydumpingowe dotyczące niektórych krewetek z Wietnamu”, przyjętym w dniu 11 lipca 2011 r. (WT/DS 404/R, pkt 7.181), wystarczy stwierdzić, że ani z przywołanego przez skarżącą fragmentu tego sprawozdania, ani z żadnego innego fragmentu omawianego sprawozdania dotyczącego wykładni tego artykułu nie wynika, że organy odpowiedzialne za dochodzenie antydumpingowe, takie jak Komisja, są zobowiązane do wszczęcia procedury przeglądu okresowego, jak przewidziano w ramach prawa Unii w art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, na podstawie informacji odnoszących się wyłącznie do podnoszonej zmiany okoliczności mającej wpływ na producenta eksportującego, który nie współpracował w pierwotnym dochodzeniu, w którym przeprowadzono kontrolę wrywkową. Nie wynika też z tego, że w sytuacji takiej jak w niniejszej sprawie taki producent eksportujący może oprzeć się na art. 6.10.2 porozumienia antydumpingowego w ramach swojego wniosku o przegląd okresowy, opartego na informacjach, które tylko jego dotyczą.

- 49 W piątej kolejności skarżąca zarzuca Komisji, że w zaskarżonej decyzji nie odniosła się ona do argumentów skarżącej opartych na art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. Jednakże, jak właśnie oceniono, w niniejszym przypadku sprawa ta nie ma żadnego wpływu na wykładnię i stosowanie art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, takie jak objaśnione w pkt 22–32 powyżej. Zwalniając się od wyraźnej odpowiedzi na argumenty oparte na przepisie, który nie ma zastosowania w niniejszej sprawie, Komisja nie mogła naruszyć prawa do rzetelnego procesu sądowego i prawa do obrony.
- 50 Ten jedyny zarzut należy zatem oddalić.

W przedmiocie kosztów

- 51 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.
- 52 Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy obciążyć ją jej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Komisję.

Z powyższych względów

SĄD (czwarta izba)

orzeka, co następuje:

- 1) Skarga zostaje oddalona.**
- 2) Foshan Lihua Ceramic Co. Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania.**

Kanninen

Schwarcz

Iliopoulos

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 11 września 2018 r.

Podpisy